

ale může si tutéž újmu způsobiti i tím, že rekurs sice podá, ale z důvodů nepodstatných, kdežto podstatné důvody, které měla, pomine; ale jako tam nemůže podávati pak dovolací stížnost, tak zde nemůže v ní uplatňovati důvody ve stížnosti pominuté. Strany musí dbáti pečlivosti při podávání právních prostředků, sice stihne újma jen je.

Čís. 10095.

Do usnesení exekučního soudu, jímž sám od sebe odložil exekuci z důvodu § 11 vyr. ř., jest rekursní lhůta osmidenní.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1930, R I 652/30).

Do usnesení prvního soudu, jímž bylo exekuční řízení podle § 11 vyr. ř. odloženo na šedesát dnů, podal vymáhající věřitel rekurs, jež rekursní soud odmítl. Důvody: Napadené usnesení bylo doručeno zástupci vymáhající strany 19. června 1930, osmidenní rekursní lhůta (§ 65 ex. ř.) končila dnem 27. června 1930, jenž byl všedním dnem, kdežto stížnost byla dána na poštu až dne 28. června 1930, tedy opožděně a proto ji odmítl rekursní soud (§ 526 druhý odstavec c. ř. s.), když tak neučinil soud prvního stolice (§ 523 c. ř. s. a 78 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Stěžovateli jest přisvědčiti v tom, že o návrhu na odložení výkonu zcizení rozhoduje podle § 11 vyr. ř. vyrovnávací soud anebo vyrovnávací komisař ve vyrovnávacím řízení. Usnese-li se vyrovnávací soud nebo vyrovnávací komisař na odložení podle § 11 vyr. ř. musí býti o výkon odložení dožádán exekuční soud, který musí tomuto dožádání vyhověti a nesmí se pouštěti do jeho přezkumu, k němuž není povolán. V souzeném případě bylo o jmění dlužníků Jana a Gisely M-ových zahájeno vyrovnávací řízení usnesením ze dne 13. června 1930, při čemž byl okresní soud v T. jako soud exekuční vyzván, by podle § 11 vyr. ř. odložil výkon vnučeného zcizení dlužníkům zabavených věcí. Toto usnesení došlo exekučnímu soudu teprve dne 18. června 1930, jak patrně z podací značky, tento soud však odložil exekuční řízení — správně výkon zcizení, — již usnesením ze dne 13. června 1930 č. j. E 335/29, když si byl k návrhu dlužníků vyžádal telefonickou zprávu, zda bylo vyrovnávací řízení skutečně zahájeno, což mu bylo potvrzeno. Ze spisů není zjevné, že byl exekuční soud již tehdy také zpraven, že se vyrovnávací soud usnesl na odkladu výkonu zcizení ve smyslu § 11 vyr. ř. Vydal tudíž exekuční soud usnesení o odkladu sám od sebe sice z podnětu zahájení vyrovnávacího řízení, avšak jako soud exekuční. Tak to také pojímal rekurs, který vznesl Josef M. proti tomuto usnesení, neboť vytýkal jen, že skutečnost zahájení vyrovnávacího řízení o sobě nestačí k odkladu, nýbrž, že třeba ještě

dalších podmínek § 11 vyr. ř., které prý nedopadají. Byl tudíž podán rekurs proti usnesení vydanému v řízení exekučním, který jest vázán lhůtou osmidenní (§ 65 ex. ř.), jež se končila, jak rekursní soud správně dovodil, dnem 27. června 1930, takže rekurs daný na poštu teprve 28. června 1930 byl zřejmě opožděn a proto právem příslušným rekursním soudem odmítnut (§§ 523, 526 cřs. a 78 ex. ř.).

Čís. 10096.

Exekuce na přidělený pozemek.

Nebyla-li ještě odevzdána nemovitost přidělci definitivně, nelze na ni vůbec vésti exekuci, tudíž ani vnucenou správou.

Byl-li přiděl již definitivní a nebyl-li nedílem, nutno vyčkati, jaká omezení dá Státní pozemkový úřad do knih zapsati.

Byl-li přiděl již definitivní a šlo o nedíl, jest k povolení vnucené správy třeba svolení Státního pozemkového úřadu, když dobývaná pohledávka na nedílu ještě nevázne; svolení se však nevyžaduje, vázne-li dobývaná pohledávka na nedílu ať dobrovolným ať exekučním zástavním právem nebo jinak, předpokládajíc, že se zavazení stalo se svolením Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 28. srpna 1930, R I 654/30).

Soud první stolice povolil exekuci vnucenou správou přidělené nemovitosti, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Usnesení prvního soudu, jímž byla vymáhající straně povolena exekuce vnucenou správou statku N. k zajištění pohledávání 363.000 Kč s přísl., jest napadáno z důvodu nesprávného posouzení právního i stranou povinnou, i Státním pozemkovým úřadem. Oba spatřují je v tom, že nebylo šetřeno zákona čis. 81/20 o pozemkové reformě (zákona přidělového), ana exekuce byla povolena bez souhlasu Státního pozemkového úřadu. Tomuto rekursnímu důvodu nelze upřít oprávnění, neboť statek N. podléhá záboru ve smyslu zákona ze dne 9. listopadu 1918 čis. 32 sb. z. a n. a jest proto jeho zabavení a zatížení bez souhlasu Státního pozemkového úřadu nepřípustné. Bylo věcí vymáhající strany, by se, činíc návrh na povolení exekuce, souhlasem Státního pozemkového úřadu vykážala, což neučinila.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nemůže se sice uváděti, jak činí rekursní soud, že statek N., o jehož vnucenou správu jde, podléhá záboru podle zákona ze dne 9. listopadu 1918 čis. 32 sb. z. a n., ježto tento zákon byl již zrušen. Nicméně není sporné, že záboru podléhá, neboť to stěžovatel, vymáhající věřitel, sám v dovolací stížnosti nade vši pochybu vtomně doznává. Podléhá-li však záboru, je zabrán podle zákona záborového ze dne 16. dubna 1919 čis.